

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. P.,** proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Praze napadl J. P., nar. X, rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK, a žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK. Posledně uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Kladna, odboru výstavby ze dne 16. 4. 2009, č. j. 1074/09/Če/330, jímž byla žalobci zamítnuta změna stavby před dokončením spočívající v upuštění od umístění mříží sněholamů ze soustavy Bramac do skladby střešní krytiny ve směru k sousední nemovitosti na pozemku parc. č. 841 v k. ú. Dubí u Kladna. V žalobě požádali žalobce a J. P., nar. X, o osvobození od soudního poplatku, neboť bude požadována náhrada škody způsobená při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím.

Usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 44 Ca 64/2009 – 8, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 9. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 6, byla žaloba v části

směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, vyloučena k samostatnému řízení a rozhodnutí pod sp. zn. 44 Ca 96/2009.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 26. 10. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 8, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009 postoupil Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému k jejímu projednání a rozhodnutí.

Přípisem ze dne 22. 12. 2009, č. j. 9 Ca 387/2009 – 12, Městský soud v Praze vyzval žalobce a J. P., nar. X, k tomu, aby mu ve lhůtě dvou týdnů zaslali vyplněný a příslušnými doklady doložený formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“, který byl přílohou tohoto přípisu.

Žalobce podáním ze dne 14. 1. 2010 soudu sdělil, že již v žalobě navrhl osvobození od soudních poplatků s odkazem na § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Tento návrh byl ze strany krajského soudu akceptován, a proto předpokládal, že soud zvolí shodný zákonný postup. Žalobce opětovně navrhl, aby mu bylo přiznáno osvobození od soudního poplatku ze zákona.

Městský soud v Praze přípisem ze dne 7. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 22, žalobce a J. P., nar. X, znovu vyzval k tomu, aby ve lhůtě deseti dnů každý z nich zaplatil soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2000 Kč, neboť se v daném případě nejedná o řízení ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, které je podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích osvobozeno od soudního poplatku. Současně je poučil o tom, že podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků. Za tímto účelem soud opětovně zaslal žalobci a J. P., nar. X, formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“.

Žalobce v podání ze dne 12. 4. 2010 soudu sdělil, že „*správní žaloby v ČR nejsou řešeny vůbec a řízení je zatíženo obstrukcemi a nečinností. Přesto že zákon č. 549/91 upravuje osvobození od soudních poplatků viz § 11 odst. 1 písmeno g) se osvobozuje od poplatku ze zákona. Protože je požadována náhrada škody způsobená při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím a nesprávným úředním postupem. V ČR vládne korupce a každý si dělá co chce bez odpovědnosti.*“ Dále uvedl, že žaloba byla podávána žalobcem proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a J. P., nar. X, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK. „*Proto nelze souhlasit s tím, že každý musí a je povinen zaplatit soudní poplatek z podané žaloby ve výši 2 000,- Kč, když toto zákon osvobozuje od soudního poplatku. Ptám se, zda-li platí zákony v ČR – odpovím si sám neplatí, neboť by tato žaloba nebyla podána pokud by platily a dodržovaly se. ... Přestaňme si dopisovat a věc řádně zákonně a spravedlivě rozhodněte !*“

Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. V odůvodnění uvedl, že předmětné řízení je řízením o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 a násl. s. ř. s., nikoliv řízením ve věci náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, které je podle §

11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích osvobozeno od soudních poplatků. O možnosti požádat o osvobození od soudního poplatku podle § 36 odst. 3 věty prvé s. ř. s., tj. z důvodu nepříznivých majetkových poměrů, byli oba žalobci řádně poučeni; ani jeden z nich tak neučinil. Stejně tak žádný ze žalobců nedoložil, že by neměl dostatek prostředků k úhradě soudního poplatku. Soud shledal, že jejich žádost o osvobození od soudního poplatku není důvodná. Nesouhlasil s tím, že by jeden ze žalobců žalobou samostatně napadal rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a druhý ze žalobců rozhodnutí ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK. Z textu žaloby je zřejmé, že oba žalobci se jedním žalobním návrhem společně domáhají zrušení obou správních rozhodnutí, proto soud i nadále jednal s oběma žalobci. Poukázal na to, že pokud nemá J. P., nar. X, v úmyslu pokračovat v tomto řízení, může vzít žalobu zpět.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž poukazoval na to, že rozhodoval senát v nepřijatelném a nezákonném složení JUDr. Ivanka Havlíková, Mgr. Martin Kříž a JUDr. Naděžda Řeháková; nepřijatelnost a nezákonnost složení spatřoval v obsazení dvou soudců uvedeného senátu – Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové. Požádal Nejvyšší správní soud o to, aby byla věc přikázána jinému soudu, neboť měl v tomto případě rozhodovat Krajský soud v Praze, k němuž byla žaloba podána. Namítal, že Městský soud v Praze zmatečně požadoval uhrazení soudního poplatku ve výši 4000 Kč, aniž by respektoval žalobu a jeho dopis ze dne 12. 4. 2010. Dále uvedl, že „*opětovně bez odezvy je vydáno napadené usnesení. Tento zvolený postup mezi Krajským soudem a Městským soudem je naučený rituál. Usnesení je zmatečné a účelové, sledující jediného cíle se věcí nezabývat, což je osvědčená praxe stále uplatňována. Zřejmě se tak činí z důvodu zpoplatnění u správního soudnictví dle zákona č. 150/2002 Sb., Žádám soudy, aby se seznámily se žalobou.*“ Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil.

Usnesením ze dne 8. 7. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 29, Městský soud v Praze stěžovatele a J. P., nar. X, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce uvedli, v čem konkrétně spatřují nezákonnost složení senátu, který usnesení ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, vydal, nesprávné posouzení poplatkové povinnosti stěžovatele a J. P., nar. X, soudem, zmatečnost a účelovost usnesení napadeného kasační stížností.

V podání ze dne 25. 8. 2010 (zaslaném též k řízením vedeným u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 7 Ca 104/2008, 8 Ca 202/2006 a 9 A 88/2010) stěžovatel uvedl: „*Výše uvedená korespondence vašeho soudu je dokladem toho, co uvedl předseda Městského soudu v Praze, když uvedl, že veškeré soudní spory jsou ovlivňovány jak politicky, tak státní správou, a proto jsem došel k závěru, že je naprosto zbytečné ztrácet čas a peníze za předem známý výsledek v soudních sporech vedených v ČR, kde vymahatelnost práva je naprosto nulová, o čemž jsem se bezpočetně krát přesvědčil. Proto Vás informuji o tom, že o Vaše služby do budoucna nestojím a že si počkám (pokud přežiji) na lepší časy, kdy vymahatelnost práva bude nejenom deklarována, ale bude i též vymahatelná jak zákonem, lidskými právy a Ústavou ČR. Děkuji, za 10 let nic nedělání z Vaší strany mně došla trpělivost*“.

Přípisem ze dne 13. 9. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 33, Městský soud v Praze s ohledem na podání ze dne 25. 8. 2010 stěžovatele a J. P., nar. X, vyzval k tomu, aby ve

lhůtě sedmi dnů písemně sdělili, zda berou zpět svou kasační stížnost proti usnesení ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26.

Na tento přípis reagoval stěžovatel podáním ze dne 21. 9. 2010, v němž uvedl: *„Tato výzva je důkazem a potvrzením jak senát v č.j. 9 Ca spolupracuje a zastává neměnný názor na své neomylnosti, důležitosti a hlavně aroganci moci. Zásadně jste opomenuli vyjádření předsedy Městského soudu uvedeného ve sdělovacích prostředcích, což je důkazem k postoji řešeného podnětu, který máte řešit a z důvodu Vaší podjatosti Vámi odmítnuté hledáte další důvod se věcí nezabývat, odložit ji a zamést pod koberec. Žádné podání neberu zpět v pevné víře vymahatelnosti práva a spravedlnosti, ovšem ne s osobami, které vykazují znaky uvedené v § 8 odst. 1 s.ř.s. a opětovně požaduji, aby Nejvyšší správní soud dle § 9 odst. 1 s.ř.s. přikázal věc místně příslušnému Krajskému soudu, neboť Městský soud v Praze vzhledem k poměru k věci nezajišťuje objektivnost a nepodjatost. Též se nejedná o zpětvzetí kasační stížnosti a podání zpět žaloby ze dne 22.6.2009.“*

Usnesením ze dne 1. 10. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 – 35, vyzval Městský soud v Praze stěžovatele a J. P., nar. X, k tomu, aby ve lhůtě sedmi dnů doplnili námitku podjatosti, kterou vznesli v podání ze dne 21. 9. 2010, o uvedení toho, zda namítají podjatost konkrétního soudce (soudců) nebo všech soudců Městského soudu v Praze rozhodujících na úseku správního soudnictví, z jakých konkrétních skutečností stěžovatel a J. P., nar. X, námitku podjatosti dovozují a kdy se o podjatosti soudce (soudců) dozvěděli.

V podání ze dne 13. 10. 2010 stěžovatel uvedl, že *„námitka podjatosti byla vyslovena k soudcům senátu řešeného uvedenou kasační stížnost a týká se JUDr. Řehákové a Mgr. Kříže. Toto bylo žalobcem řádně uvedeno ve stížnosti ze dne 26. 4. 2010 a bylo odůvodněno § 8 odst. 1 s.ř.s. . Žalobci se dozvěděli o složení senátu doručením napadeného usnesení dne 23. 4. 2010.“*

Dne 8. 11. 2010 byla věc předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Při posuzování přípustnosti kasační stížnosti vycházel Nejvyšší správní soud ze své konstantní judikatury, podle které *v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu žalobce na osvobození od soudních poplatků není třeba trvat na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení Městského soudu v Praze v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce.

Podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou zmatečnosti řízení před Městským soudem v Praze, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že ve věci rozhodovali vyloučení soudci. Zdejší soud poznamenává, že v řízení vedeném u zdejšího soudu pod spisovou značkou Nao 96/2010, na něž v podrobnostech odkazuje, neshledal, že by soudci Městského soudu v Praze JUDr. Naděžda Řeháková a Mgr. Martin Kříž byli vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 387/2009.

Městský soud v Praze však pochybil, pokud nevyrozuměl stěžovatele o složení senátu, který bude jejich věc projednávat a rozhodovat. Podle § 36 odst. 1 s. ř. s. je soud povinen poskytnout účastníkům řízení poučení o právech a povinnostech v rozsahu nezbytném pro to, aby v řízení neutrpěli újmu. Bylo tedy povinností soudu, aby stěžovatele poučil o tom, který senát Městského soudu v Praze a v jakém složení bude věc projednávat a rozhodne ji, nedostatek poučení však nezakládá bez dalšího nezákonnost nebo zmatečnost rozhodování Městského soudu v Praze.

Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že byl-li senát obsazen v souladu s rozvrhem práce a žádný z jeho soudců neměl být z rozhodování vyloučen pro podjatost, nemůže nedostatečné poučení o složení senátu založit důvod zmatečnosti řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ani jinou vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2005, č. j. 2 Afs 178/2004 - 128, publikovaný pod č. 624/2005 Sb. NSS, a ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 32/2008 – 59, oba dostupné na www.nssoud.cz). V posuzovaném případě stěžovatel věděl o tom, že jeho věc bude projednávat senát 9 Ca Městského soudu v Praze, jehož předsedkyní je JUDr. Ivanka Havlíková.

Stěžovatel netvrdil konkrétní okolnosti podjatosti soudců Městského soudu v Praze (v podrobnostech srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. Nao 96/2010, dostupné na www.nssoud.cz); stejně tak je zřejmé, že nerozhodoval senát ve složení rozporném s rozvrhem práce Městského soudu v Praze (dostupný na www.justice.cz). Ačkoliv se stěžovatel o úplném složení senátu dozvěděl až doručením napadeného usnesení, nemohl utrpět žádnou újmu na svých právech, neboť námitku o podjatosti soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové uplatnil v zákonné lhůtě (§ 8 odst. 5 s. ř. s.) a bylo o ní rozhodnuto tak, že výše jmenovaní soudci nejsou vyloučeni z

projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 9 Ca 387/2009. Nejvyšší správní soud uzavírá, že za dané procesní situace neshledal námitku zmatečnosti řízení v tom, že ve věci rozhodovali vyloučení soudci, důvodnou.

K námitce, aby věc byla přikázána jinému soudu, Nejvyšší správní soud podotýká, že usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 10. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 8, kterým věc postoupil Městskému soudu v Praze jakožto soudu místně příslušnému k jejímu projednání a rozhodnutí, nabylo právní moci dne 30. 10. 2009, a stěžovatel ani žalovaný proti němu kasační stížnost nepodali. Otázka místní příslušnosti tedy v této věci již byla pravomocně rozhodnuta. Nejvyšší správní soud za této situace nemůže v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, kterým soud zamítl žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků, posuzovat to, zda Krajský soud v Praze věc postoupil Městskému soudu v Praze v souladu se zákonem.

Nejvyšší správní soud ovšem shledal důvodnou námitku zmatečnosti řízení spočívající v tom, že nebyly splněny podmínky řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. níže). K této námitce by ostatně zdejší soud musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2009, č. j. 5 As 18/2008 – 90, který byl publikován pod č. 1810/2009 Sb. NSS, p*okud krajský soud jednal jako s žalobci s osobami, které v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vystupovaly pouze jakožto zmocněnci účastníků předcházejícího správního řízení, v jejichž zastoupení měla být žaloba podána, zatížil tím řízení před soudem zmatečnostní vadou spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení ve vztahu k takto nesprávně vymezeným účastníkům [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].*

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Jak vyplývá z postupu soudu, ze záhlaví a odůvodnění napadeného usnesení, Městský soud v Praze považoval za žalobce v předmětné věci J. P., nar. X, a J. P., nar. X. Účastníkem správního řízení, v němž bylo vydáno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, byl J. P., nar. X, zastoupený svým otcem J. P., nar. X.

V žalobě ze dne 22. 6. 2009, kterou napadali dvě různá rozhodnutí žalovaného, se J. P., nar. X, a stěžovatel jako žalobci v jednotlivých věcech označili takto:

„žalobce: P. J., nar. X, bytem B. 971, K.
ve věci rozhodnutí KÚSK č.j. 078985/2009 KUSK z 9.6.2009

P. J., nar. X bytem B. 971, K.
ve věci rozhodnutí KUSK č.j. 088250/2009/KUSČ z 10.6.2009“ .

Ze shora uvedeného vyplývá, že J. P., nar. X, napadal žalobou pouze rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2009, č. j. 078985/2009/KUSK, a že stěžovatel brojil žalobou pouze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK.

Jestliže poté byla usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2009, č. j. 44 Ca 64/2009 – 8, ve znění opravného usnesení ze dne 24. 9. 2009, č. j. 44 Ca 96/2009 – 6, žaloba v části směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, vyloučena k samostatnému řízení a rozhodnutí, je podle přesvědčení zdejšího soudu ze žaloby patrné, že účastníkem řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, měl být toliko stěžovatel, nikoli však jeho otec. Stěžovatel na tuto skutečnost ostatně soud znovu upozornil ve svém podání ze dne 12. 4. 2010: *„Žaloba byla podávána J. P. ml. proti rozhodnutí KUSK č.j. 088250/2009/KUSK z 10.6.2009. J. P. st. podával žalobu proti rozhodnutí č.j. 078985/2009/KUSK z 9.6.2009. Krajský soud jednání vyloučil usnesením č.j. 44 Ca 64/2009-8. Jednání sp. zn. 077383/2009/ KUSK REG/KE č.j. 088250/2009/KUSK se týká pouze stavebníka J. P. ml.“* Je třeba zdůraznit, že tomuto závěru nasvědčovala rovněž plná moc ze dne 22. 6. 2009, která je založena v soudním spisu na č. l. 16 a kterou stěžovatel zmocnil svého otce k zastupování v řízení o žalobě vedené u Městského soudu v Praze proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že pouze stěžovatel projevil vůli k tomu, aby ve vztahu k jeho osobě bylo přezkoumáno výše uvedené rozhodnutí, a stěžovatel byl tedy tím, kdo tvrdil, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení zmíněným rozhodnutím žalovaného (srov. § 65 odst. 1 s. ř. s.). Ačkoliv je v řízení stěžovatel zastoupen svým otcem jakožto obecným zmocněncem, je v posuzovaném případě žalobcem jen stěžovatel a jen s ním mělo být ze strany soudu jakožto s účastníkem soudního řízení jednáno.

Nejvyšší správní soud se tak nemůže ztotožnit se závěrem Městského soudu v Praze, že by z textu žaloby bylo zřejmé, že se oba žalobci jedním žalobním návrhem společně domáhají zrušení obou správních rozhodnutí.

Městský soud v Praze pochybil, pokud nerozlišoval postavení žalobce a jeho zástupce v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2009, č. j. 088250/2009/KUSK, a v řízení vedeném pod sp. zn. 9 Ca 387/2009 jednal jako s účastníky soudního řízení jak se stěžovatelem, tak s J. P., nar. X. Městský soud v Praze neměl rozhodovat o žádosti o osvobození od soudních poplatků ve vztahu ke stěžovateli a jeho otci, protože toliko stěžovatel byl účastníkem řízení. Za nesprávný je tak nutno považovat rovněž závěr Městského soudu v Praze, že soudní poplatek ve výši 2000 Kč jsou povinni zaplatit oba, tedy stěžovatel i jeho otec.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že řízení vedené u Městského soudu v Praze bylo zatíženo vadou zmatečnosti ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. spočívající v tom, že soud za žalobce považoval rovněž J. P., nar. X, který se přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného nedomáhal, a že ve vztahu k němu rozhodl o žádosti o osvobození od soudních poplatků, aniž by k tomu byly splněny podmínky řízení, neboť otec stěžovatele v tomto řízení postavení žalobce neměl.

Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že na uvedeném závěru nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že o procesní legitimaci žalobce, tj. J. P., nar. X, není pochyb a že nelze zpochybnit ani to, že je tento žalobce v řízení o žalobě zastupován svým otcem. Má - li však být vůbec možné přezkoumat rozhodnutí Městského soudu v Praze z hlediska podstaty věci, je třeba v každém případě trvat na tom, aby byl okruh všech osob, které podaly předmětnou žalobu, řádně definován a byla vyjasněna i otázka jejich zastoupení.

Nejvyšší správní soud tak shledal podanou kasační stížnost důvodnou ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a proto napadené usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 4. 2010, č. j. 9 Ca 387/2009 - 26, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř . s.).

Tímto právním názorem Nejvyššího správního soudu je Městský soud v Praze podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán. O náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti rozhodne podle § 110 odst. 2 s. ř. s. v novém rozhodnutí ve věci Městský soud v Praze.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. ledna 2011

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu